

www.jollibread.com

© Del text: 2021, Teresa Guiluz i Vidal

© De les il·lustracions: 2021, Luciano Lozano

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-08-6

Dipòsit legal: M-22874-2021

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: febrer de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

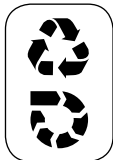
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Una cangur excepcional

Teresa Guiluz

Il·lustracions de Luciano Lozano

jolibre

*A l'Eduard i als nostres fills,
l'Enric, l'Ester i la Mercè.*

Avui ve una cangur!

—Max, avui ve una cangur!

7

Això és el que em deien els meus pares, gairebé cada cap de setmana. Ells eren molt aficionats a sortir amb els seus amics i, és clar, un nen petit no hi pintava res. Al començament em prenien amb ells i, com que jo dormia al cotxet, no els impedia de fer la seva. Quan vaig anar creixent, però, la cosa va canviar. Cap dels amics dels meus pares, que jo trobava insuportables, no tenia fills, de manera que no podia jugar amb ningú de la meva edat i m'avorria molt. Així que per entretenir-me em dedicava a fer-los brometes inofensives, com ara amagar-me

sota la taula i lligar els cordons d'una sabata de l'Albert amb els d'una sabata de l'Oriol o abocar un got d'aigua a la butxaca de l'americana del Marcel·lí o fer dibuixos al mirall del bany amb els pintallavis que hi trobava. Però a ells no els feien cap gràcia, 8 les meves bromes, i, com que feia més nosa que servei, els meus pares van començar a llogar cangurs.

Jo hauria preferit que s'haguessin quedat amb mi, és clar, però ells no pensaven renunciar als seus amics ni a les seves activitats. Així és que van començar a desfil·lar per casa meva cangurs de tota mena. Jo em dedicava a fer tot el possible perquè no tinguessin ganes de tornar i, almenys, poder-me quedar sol. Però aconseguir que una cangur no vulgui tornar a posar mai més els peus en una casa no és fàcil. Cal tenir molta experiència en cangurs.

La qüestió és més complexa del que sembla a primer cop d'ull. Segur que heu anat alguna vegada al parc zoològic i heu vist cangurs de veritat. Les femelles tenen una bossa a la panxa i hi porten les cries. Són uns animals simpàtics, d'ulls vius, orelles dretes i dues potes més curtes al davant, com si fossin unes mans. Fan uns salts espectaculars, però són una mica maldestres caminant i necessiten ajudar-se amb la cua, que és ampla i robusta. Em voleu dir què té a veure aquest animal amb qualsevol de les cangurs que s'installeu al sofà de casa quan els pares se'n van? Res de res! El nom de *cangur* fa que tothom se les miri amb bons ulls, sobretot els pares i les mares que, en el fons, saben que això de deixar els seus fillets mentre ells van al cine o al teatre o a ballar *country* no està bé.

Jo vaig adquirir molta experiència en cangurs. Les veia venir i les tenia totes classificades. Així aconseguia treure-me-les de sobre, tot i que després sempre en venia una altra. Alguns dels mètodes que vaig utilitzar per desempallegar-me'n eren força divertits i enginyosos. Només calia estar ben atent per descobrir el tipus de cangur que tenia davant i actuar amb cura i intel·ligència.

La Marta

- 12 La Marta va ser la meva primera cangur. Era una cangur estudiant, un dels tipus de cangur més freqüent.

Va arribar carregada amb una carpeta, un ordinador portàtil i tres o quatre llibres. Jo crec que pretenia fer en una nit tot el que no havia fet durant la setmana: passar apunts a net, estudiar dos temes d'Història, aprendre's de memòria els verbs irregulars d'Anglès i fer una redacció de Català. Vaig veure que tenia dos plans. El pla A va ser intentar convèncer-me que era molt tard i que era hora d'anar a dormir. L'hi vaig tirar per terra ràpidament amb una marranada

espectacular que li va deixar claríssim que no pensava anar-me'n a dormir. A més, no em vaig haver d'esgargamellar gaire estona. Si em sentia tot el veïnat, algú ho podria explicar als meus pares, cosa que comportaria que no la tornessin a contractar. De manera que, ràpidament, va abandonar el pla A per passar al pla B. Des del seu punt de vista, el pla B era molt interessant i ens beneficiava a tots dos.

13

—Mira, maco, et deixo fer el que vulguis a canvi que tu em deixis estudiar. Ah, i no diré als teus pares que has anat a dormir tard.

Ja ho tenia! Aquell primer dia, la Marta va poder estudiar tot el que va voler i jo vaig jugar a la *Play* fins que vaig caure rendit de son. Però aquest no era el meu objectiu. El meu objectiu era aconseguir que ella no tornés i poder passar la nit de dissabte mirant una pel·lícula amb els meus pares. Així,

doncs, quan va tornar el cap de setmana següent ja va plantejar directament el pla B, que li havia anat tan bé la vegada anterior. Aquest cop, però, jo ja estava preparat i vaig aplicar uns quants mètodes infal·libles.

14 Per començar, la Marta es va posar a estudiar Història amb un llibre molt gruixut. Jo em vaig asseure al seu costat amb un diari vell i unes tisores. Vaig començar a retallar ninots començant pels diaris i acabant pel seu llibre de Català que tenia just al costat. Quan se'n va adonar, em va renyar, però no gaire, perquè recordava els meus brams de la setmana anterior i perquè jo vaig fer veure que em sabia molt i molt de greu. De fet, li vaig fer creure que tenia un disgust grossíssim i per tranquil·litzar-me em va preparar un got de llet calentona. L'estratègia de la llet, he de reconèixer que no la tenia preparada, però a vegades la vida ens posa

les coses fàcils. Ja us podeu imaginar que la llet va anar a parar damunt dels seus apunts d'Anglès. En un estat d'evident desesperació es va posar a espolsar-los i, mentre netejava tot aquell desori, jo vaig agafar-li l'estoig dissimuladament i vaig amagar-lo sota el sofà. Em vaig divertir d'allò més jugant amb ella al fred i calent per fer-li trobar l'estoig. Quan, finalment, es va poder asseure a la taula, li vaig dir que m'acompanyés a l'habitació per anar-me'n a dormir. Va fer un sospir d'alleugeriment. Si jo me n'anava a dormir, ella podria posar-se a estudiar d'una vegada! No recordo quantes vegades la vaig fer aixecar. Que si tenia set, que si havia sentit un soroll, que si tenia por, que si creia que hi havia un monstre sota el llit... Fins que vaig calcular que els meus pares estaven a punt d'arribar del cinema. Era imprescindible que em trobessin al llit dormint

com un angelet. Estava segur de dues coses: una, que la Marta no els explicaria tot el que havia passat, perquè pensarien que no era capaç de fer bé la seva feina i, dues, que abans de sortir per la porta ja hauria decidit que no tornava a fer-me de cangur ni per tot l'or del món.

Des d'aquella primera experiència, sempre vaig dedicar el primer dia que venia una cangur nova a observar i prendre mides per preparar el pla d'atac que posaria en pràctica quan tornés.

La Marta va donar moltes excuses a la meva mare per no venir més a fer-me de cangur. Va ser fantàstic perquè així, el dissabte següent, els meus pares es van quedar a casa i vam mirar una pel·lícula junts. Però, com podreu comprovar, no va servir de res haver aconseguit que la Marta no volgués tornar.